

Sygn. akt V CSK 436/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. [...] w J.

przeciwko K. [...] w K.

o przeniesienie własności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego, które ma dotyczyć tego, czy w świetle norm prawnych dotyczących pouczenia stron występujących bez profesjonalnego pełnomocnika (art. 5, 212 § 2 k.p.c.) takie pouczenie może dotyczyć wyłącznie stron będących osobami fizycznymi, czy również stron będących osobami prawnymi. Przyczyną postawienia takiego zagadnienia jest jedyny zarzut kasacyjny - nieważności postępowania przed sądem I instancji ze względu na niepouczenie powoda o treści art. 194 § 1 k.p.c. i konieczności złożenia wniosku o wezwanie do udziału w sprawie właściciela nieruchomości aktualnego w chwili doręczenia pozwu. Zagadnienie to nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, ma ono wyłącznie subiektywny charakter. Już wykładnia językowa powołanych przepisów dowodzi, że ustawodawca nie odnosi się w nich do osób fizycznych czy osób prawnych, lecz stron postępowania, a zatem obejmuje każdy „typ” stron, bez względu na to, czy jest to osoba fizyczna, czy osoba prawna. Nie ma przy tym sztucznie dostrzeganych przez skarżącego wątpliwości, w jaki sposób ocenić, czy zachodzą względem osoby prawnej okoliczności uzasadniające pouczenie, które rzeczywiście w orzecznictwie dotychczasowym odnoszą się głównie do cech właściwych ludziom. Wszakże osoba prawna zawsze jest reprezentowana przez konkretne osoby. Z kolei w nauce prawa nie budzi już wątpliwości, w jaki sposób oceniać np. winę czy dobrą/złą wiarę osoby prawnej, które to przecież również odnoszą się do stanu umysłu i świadomości osób fizycznych. Po drugie, nie ma ani w orzecznictwie, ani w doktrynie rozbieżności i wątpliwości co do tego, czy możliwość pouczenia przez sąd obejmuje tylko osoby fizyczne, czy też osoby

prawne - sam skarżący nie był w stanie wskazać w skardze kasacyjnej rozbieżnych wypowiedzi w tym względzie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw